

maaske efter deres forskellige Partifarve. Men jeg skal, som sagt, ikke spille Tingets kostbare Tid med Betragtninger over den i sig selv urimelige og umulige Sondring.

Jeg kan derimod ikke afholde mig fra et Par korte Bemærkninger om den Maade, hvorpaa Skatten efter Landstingets Affattelse skal opkræves. Medens Regeringsforslaget, som det blev vedtaget her i Tinget, tog 15 pCt. af Bruttoindtægten, har Landstinget forvandet Afgiften til en Skat paa Billetter, en Skat, som opkræves af hver Billet, og hvis Beløb er forskelligt for henholdsvis de ædle og de uædle Forlystelser. Den angives populært saaledes, at den er henholdsvis 10 og 20 pCt. af Billettens Beløb. Men denne Angivelse er i og for sig misvisende. Den stemmer kun med de virkelige Forhold, hvis Billettens Pris er 50 Øre, 1 Kr., 1 Kr. 50 Øre eller et andet Multiplum af 50 Øre, eller endvidere for de uædle Forlystelsers Vedkommende, hvor den er 25 Øre. I alle andre Tilfælde, hvor Prisen er 20 Øre, 75 Øre, 1 Kr. 25 Øre eller et hvilket som helst andet Antal Øre, der ikke er deleligt med 50, bliver Skatten højere, i visse Tilfælde ikke lidt højere, og vel at mærke: jo lavere Billetprisen er, des højere bliver forholdsvist den Skat, der paalægges. Med andre Ord, jo mere ubemidlet en Del af Befolkningen det drejer sig om, des højere er gennemgaaende den Skat, som bliver paalagt den. Paa den Maade kommer denne Skat i Virkeligheden i det store Gennemsnit til at virke som en aftagende Skala, en Skat, der tager forholdsvist haardere paa de ubemidlede end paa de bemidlede Dele af Befolkningen. Jeg skal tillade mig at nævne et Par Eksempler. Hvis man tager de uædle Forlystelser, de ikke-opdragende, de sorte Faar, Biografteatrene, Markedsgøget og Varieteer, ser man, at hvis man holder sig til de billigste Forlystelser, skal der f. Eks. af en Billet til 10 Øre betales 50 pCt., men af en til 20 Øre kun 25 pCt. Af en Varietébillet til 75 Øre skal betales 26,7 pCt., af en til 1,75, altsaa 1 Kr. dyrere, 22,9 pCt., af en til 2,75 kun 21,8 pCt. Som man ser, Procenten aftager stadig, jo dyrere Billetten bliver, indtil man naar ned til de 20 pCt. For de saakaldte ædle Forlystelsers Vedkommende er Skalaen ganske den samme, blot Satsene halvt saa høje. Af en Billet til det kongelige Teater til Galleriets Pladse, som koster 1.25, skal der betales 12 pCt. Af en Billet til 2den Etage, som koster 1.75, altsaa 50 Øre mere, skal der kun betales 11,4 pCt., altsaa 0,6 pCt. mindre. Af en Billet til Balkonens bageste Loger, som koster 3.25, altsaa 1.50

mere, skal der kun betales 10,8 pCt., altsaa yderligere 0,6 pCt. mindre. Af en Billet til Balkonens Pladse til 4 Kr. 25 Øre eller yderligere 1 Kr. mere skal der kun betales 10,7 pCt., altsaa en ny Nedgang. De se, at jo dyrere Prisen er, desto mindre Skat tages der. Tager man Folketeatrets Eftermiddagsforestillinger — jeg har valgt nogle Træk i Flæng —, finder man, at der af de billige Billetter til Galleri B betales 20 pCt., af de dyre til første Parket A kun 12 pCt. For Frederiksberg Teaters Vedkommende vil man finde, at der af Billetterne til Balkon B, 2den til 4de Række, som koste 75 Øre, altsaa en meget billig Billet, betales 13¹/₃ pCt., men af de dyre Orkesterpladser til 2.25, som altsaa ere tre Gange saa dyre, kun 11¹/₉ pCt. eller ¹/₆ mindre end af de billige. Og saaledes helt igennem. Jo dyrere en Billet er, med andre Ord, jo mere velstillede Dele af Befolkningen det drejer sig om, desto lavere bliver, ikke i det enkelte Tilfælde, men gennemsnitlig den Skat, som Staten kræver.

Jo mere ubemidlede Dele af Befolkningen der er Tale om, desto højere bliver den Skat, som Staten paalægger de smaa fattige Nydelser, de en Gang imellem kunne tillade sig. Den Arbejder, den Haandværker, den fattige Student eller Kunstner, som maaske med store Ofre køber sig Adgang til den Kunstnydelse, den Skønhedsglæde, han kan skaffe sig ved at købe sig en Billet til en af de beskedne Pladser i Teatret, beskattes gennemgaaende højere end det Bourgeosi, der sidder i Balkonen og i første Parket. Den Arbejder, der en Aften har Lyst til at drikke en Kop Kaffe eller et Glas Øl med sin Kæreste i en Varieté, bliver gennemgaaende højere beskattet end den jeunesse dorée, som drikker Champagne paa de første Pladser. Med andre Ord: jo mindre bemidlede Dele af Befolkningen der er Tale om, desto højere Skat kræves der i det store Gennemsnit af dem. Med denne Lov, som nu om en føje Stund sandsynligvis skal vedtages, vil man indføre Princippet om den stigende Skala, men en Skala, som er stigende til den forkerte Side. Saaledes er Forholdet, det har den ærede Ordfører selv indrømmet, og det kan heller ikke bortfortolkes, enhver af de Herrer kunne selv gøre Beregningen. Jeg har ment at burde henlede Tingets Opmærksomhed herpaa, for at ærede Medlemmer fuldt ud kunne være paa det rene med Beskaffenheden af den Lov, de nu staa i Begreb med at vedtage, og man skulde synes, at den Venstremand, som